

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
لِكُلِّ غَادِرٍ لَوَاءٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُعْرَفُ بِهِ

VEFÂKÂRLIK Kardeşlerim!

Peygamberimiz (s.a.s), henüz dünyayı teşrif etmeden babasını, küçük yaşta annesini ve nihayet dedesini kaybetmişti. Bunun üzerine onu amcası yanına almıştı. Yengesi Fâtıma, özenle büyütüştü sevgili yeğenini. Ondandır merhamet ve şefkatini hiç esirgememişti. Ona yetimliğini hissettirmemek için gayret etmişti. Efendimiz, vefa timsali yengesini kaybedince, “**Annem öldü**” diyerek dile getirmişti üzüntüsünü. Gömleğini üzerine örtmüş ve onu bizzat kabre indirmişti. Kendisini meraklı gözlerle takip eden ashâbı, bu özel ilginin sebebini sordu. Vefakârlık ve kadirşinaslığını yansıtan şu sözler döküldü Rahmet Elçisinin dilinden: “**O, adeta benim anamdı. Kendi çocuklarımdan önce benim karnımı doyurur, benimle ilgilenirdi.**”¹

Aziz Müminler!

Bizler, vefakâr olmanın, mümince bir duruş olduğunu Allah Resulünden öğrendik. O, kendisine yapılan iyiliği hiçbir zaman unutmaz, ona mutlaka mukabelede bulunurdu. O, bir vefa peygamberiydi.

Bütün sevdiklerine karşı vefalı olmanın en nadide örneklerini sergiledi Efendimiz. Vefasızlık ve hayırsızlıkla anılmaktan kaçınmamız konusunda bizleri uyardı. “**Kıyamet gününde her vefasızın, vefasızlığını belirtecek bir sancağı olacaktır.**”² buyurarak dostluğa sadık kalmamızı öğütledi.

Değerli Kardeşlerim!

Peygamberimiz (s.a.s), anne-babaya karşı vefalı olmaya ayrı bir önem verdi. Çünkü onlar, evlatlarına yıllarca verdikleri emeğin karşılığında vefayı en çok hak edenlerimizdi. Şu olay, Efendimizin anne-babaya karşı vefa anlayışını bizlere gösterir:

Uzak diyarlarda peygamber aşkıyla yanıp tutuşan bir genç, günlerce süren yorucu bir yolculuğun ardından Medine’ye ulaşmıştı. Nihayet Efendimizin huzuruna çıktı ve “Anne-babamı ardımda gözü yaşlı bırakarak sana geldim Yâ Resûlallah.” dedi. Bunun üzerine Kutlu Nebi, gence şöyle buyurdu: “**Anne-babanın yanına geri dön ve onları nasıl üzdüysen öylece sevindir!**”³

Kıymetli Kardeşlerim!

Peygamberimiz, eşlerin ve aile fertlerinin birbirlerine karşı daima vefakâr olması gerektiğini bizzat yaşantısıyla gösterdi. Sadakat timsali eşi Hatice Validemiz ebediyete irtihal edince Efendimiz, yüreğinde derin bir üzüntü hissetti. Hayatı boyunca Validemizi hayırla andı, gönlünden hiç çıkarmadı ve ona olan vefasını sıklıkla dile getirdi.

Kardeşlerim!

Peygamberimiz, ashabına, arkadaşlarına olan vefasını da en güzel şekilde yansıttı. Mekke’nin fethinden sonra Ensar, artık onun Medine’ye dönmeyeceği endişesine kapılmıştı. Bunun üzerine Efendimiz, şu sözlerle vefakâr dostlarını teselli etti: “**Öyle bir şey yapmaktan Allah’a sığınırım. Ben sizin memleketinize hicret ettim. Hayatım da sizinle, ölümüm de sizinledir.**”⁴ O bu sözlerle aslında vefanın, can bedenden çıkmadıkça var olması gerektiğini anlatıyordu.

Aziz Kardeşlerim!

Ne hazindir ki, modern dünyanın gün be gün bireyselliğe mahkûm ettiği bizlerin vefa duyguları, ahde vefa anlayışı, sadakat ve samimiyeti de hızla yara alıyor. Yalnızlığa terk edilen anne-babalara, eşlere, çocuklara her geçen gün üzülmeye şahit oluyoruz. Sözün insana bir sorumluluk yüklediği gerçeği göz ardı edilerek sadık kalınmayan nice söz ve yeminlerle ahde vefa duygusu zayıflıyor. Böylesi ulvi bir haslet zayıfladıkça insanların birbirlerine olan güveni sarsılıyor. Güven duygusu zedelendikçe de toplumsal huzur bozuluyor. Oysa Yüce Rabbimiz, Kerim Kitabımızda müminleri tanıtırken şöyle buyuruyor: “**Onlar, emanetlerine ve verdikleri sözlere sadakat gösterirler.**”⁵

Kardeşlerim!

Geliniz, Âlemlere Rahmet Peygamberimizin vefakârlığını, ahde vefasını, sadakatini kuşanalım. Anne-babamıza, eş ve çocuklarımıza, akrabalarımıza, kardeşlerimize karşı bir ömür boyu vefakâr olalım. Sözlerimize ve emanetlerimize sadık kalalım. Her daim hayırla yâd edilenlerden olmak için çabalayalım. Bizi millet yapan, bizi güçlü kılan değerlerimize ve birbirimize karşı vefasızlık ve ihanetle anılanlardan olmayalım.⁶

Geliniz, Resûl-i Ekrem (s.a.s) Efendimizin, ümmetine olan vefasına, vefalı bir ümmet olarak karşılık verelim. Bayramla, kurbanla tezahür eden vefa anlayışımızı, pekişen ülfet ve muhabbetimizi bir ömür boyu sürdürmeye gayret gösterelim.

¹ İbn Abdilberr, el-İstiâb. 1/369.

² Müslim, Cihâd ve siyer. 14.

³ Ebû Dâvûd, Cihâd, 31; Nesâî, Biat, 10.

⁴ Müslim, Cihâd ve siyer, 86.

⁵ Müminün, 23/8.

⁶ Tevbe, 9/71.